

2. . Євтихийєв О.Ф. Основы советского административного права // Антологія української юридичної думки: У 6 т. - Т. 5: Поліцейське та адміністративне право / Редкол. Ю.С.Шемчушенко та ін.; Упоряд.: Ю.І.Римаренко, В.Б.Авер'янов, І.Б.Ксенко. - К.: Юрид. кн., 2003. - 600 с.
3. Хаманєва Н. Ю. Защита прав граждан в сфере исполнительной власти. – М., 1997. – С. 131
4. Пєдько Ю. С. Адміністративна юстиція і адміністративна юрисдикція: деякі теоретичні та практичні питання співвідношення // Право України. – 2001. - № 10 – С.72.
5. Курс адміністративного права України: підручник/ В. К. Колпаков, О. В.Кузьменко, І. Д. Пастух, В. Д. Сушенко [та ін.]. – 2-ге видання перероб. і допов. – К.: Юрінком Інтер, 2013. – 872с.
6. Старилєв Ю.Н. Административная юстиция: Теория, история, перспективы. - М.: Изд-во «НОРМА», 2001. - 304 с.
7. Дайси А.В. Основы государственного права Англии.: / Дайси А.В. – М.: Книга по требованию, 2011. – 688 с.
8. Науково-практичний коментар Кодексу адміністративного судочинства України / О. М. Пасєнюк (кер. авт. кол.), О. Н. Панченко, В. Б. Авер'янов [та ін.]; за заг. ред. О. М. Пасєнюка. – К.: Юрінком Інтер, 2009. –704 с.
9. Нєрсєсянц В.С. Философия права. Учебник для вузов. – М.: Издательская группа НОРМА-ИНФРА: М, 1998. – С. – 29.
10. Чєстнов И. Л. Универсальны ли права человека(Полемические размышления о Всеобщей декларации прав человека) / И. Л. Чєстнов // Правоведение. – 1999. – № 1. – С. 73–82.
11. Петров Г. И. Советское административное право / Петров Г. И. – Л. ; Изд-во Ленинградского ун-та, 1960. – 420 с.
12. Адміністративна юстиція: європейський досвід і пропозиції для України/ І. Б. Коліушко, Р. О. Куйбіда. – К.: Факт, 2003. – 536 с.
13. Адміністративне судочинство України: підручник / О.М. Пасєнюк (кер. Авт.. кол.), О. Н. Панченко, В. Б. Авер'янов [та ін.] за заг. ред. О. М. Пасєнюка. – К.: Юрінком Інтер, 2009. – 672 с.

Роль місцевого самоврядування в процесах становлення громадянського суспільства і демократизації України

Фурманович С.О., студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Галай В.О., доцент кафедри загальноправових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології НАВС, кандидат юридичних наук

Місцеве самоврядування є сполучною ланкою між громадянським суспільством і державою, де сходяться інтереси місцевих співтовариств, громадянина, держави. Маючи можливості гармонізації взаємовідносин між ними, зміцнення соціальних зв'язків, місцеве самоврядування розширює суб'єктів політичної влади й одночасно обмежує останню, тим самим сприяючи розвитку свободи індивідуума [1, с.18].

З погляду О.Ю. Тодики, місцеве самоврядування відіграє особливу роль у становленні громадянського суспільства в Україні, будучи при цьому одночасно і механізмом його формування, і його невід'ємною частиною [2, с.49].

Сила місцевого самоврядування полягає передусім у тому, що воно ініціює рух України до демократії «знизу». Через нього громадяни приходять до розуміння того, що демократія – це особиста участь кожного у справах і турботах свого соціуму, а не набір формальних виборчих процедур [3, с.52].

Зміцнення місцевого самоврядування підвищує громадянську активність і суспільну відповідальність громадян, створює сприятливі умови для позитивного впливу кожного з членів територіальної громади на прийняття управлінських рішень стосовно соціально-економічного розвитку територій шляхом більш широкої і активної їх участі в демократичних процесах суспільного й економічного життя.

Україна здійснює складний демократичний перехід до політично організованого, відповідального суспільства нової якості, в якому поступово підвищується рівень ділової активності та політичної участі громадян, забезпечення їхніх прав і свобод, формується нова структура соціального простору [4, с.40].

Прогресивний розвиток місцевого самоврядування, яке має дедалі активніше укріплювати позиції щодо узгодження інтересів громад і державних інституцій визначається обов'язковою умовою поглиблення тенденцій демократизації суспільства та складає підвалини повноцінного розвитку держави.

Здійснення демократичних перетворень неможливе без дотримання діалектики рівноваги між демократизацією держави і демократичними перетвореннями суспільного характеру. Їх можна забезпечити в рамках громадських організацій, що функціонують на засадах самоуправління й саморегуляції. Діалектика цих взаємовідносин органічно

пов'язана, коли йдеться про формування дотичного структурного балансування, що дало б змогу урівноважити діяльність державних структур, систему органів самоврядування і широко розгалужену систему інститутів громадянського суспільства [5, с.22].

Таке дотичне структурування перетворює органи самоврядування на важливих координаторів місцевого розвитку й дає їм можливість розв'язувати безліч проблем місцевого значення не за рахунок надання оплатних послуг, а шляхом залучення широких верств населення. Це дасть змогу, з одного боку, перетворити громадянське суспільство на суспільство активних громадян, з другого боку – є відповідно новим способом вияву взаємодії влади й суспільства, інституції якого можуть співпрацювати, а в разі потреби й протистояти одна одній, захищаючи інтереси відповідних верств населення [6, с.23].

Отже, громадянське суспільство є конкретним засобом інституалізації демократії та сферою для добровільного об'єднання громадян з метою реалізації їхніх інтересів. Місцеве самоврядування у такому випадку набуває іншого рольового статусу, а саме - з виконавця державно-владного замовлення надання відповідних послуг самоврядні осередки стають організаторами відповідної управлінської системи, що розв'язує проблеми місцевого значення через громадські структури. Саме в такий спосіб діють структури місцевої демократії у розвинених країнах світу.

Список використаних джерел:

1. Камінська Н.В. Місцеве самоврядування: теоретико-історичний і порівняльно-правовий аналіз: навч. посіб. - К: КНТ, 2010. - 232 с.
2. Тодика О.Ю. Проблеми реалізації органами місцевого самоврядування своїх повноважень в аспекті здійснення народовладдя / О. Ю. Тодика // Держ. будівництво та місцеве само-врядування: зб. наук. пр. – Х.: Право, 2004. – № 7. – С. 49–61.
3. Поживанов М.О. Українські вектори місцевого самоврядування. – К.: Альтерпрес, 2004. – 368 с.
4. Пухкал О. Г. Пошук природного шляху розвитку громадянського суспільства – імператив новітньої української держави / О. Г. Пухкал // Теорія та практика державного управління. - 2012. - Вип. 4. - С. 40-46. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Trpdu_2012_4_8.pdf
5. Громадянське суспільство в сучасній Україні: специфіка становлення, тенденції розвитку / За заг. ред. Ф. М. Рудича. – К.: Парламентське вид-во, 2006. – 412 с.
6. Бондар О. Місце та роль інституту самоврядування в структурах громадянського суспільства [Текст] / О. Бондар, А. Шаповалова // Віче : Теоретичний і громадсько-політичний журнал. - 2009. - N 17. - С. 22-24.

Актуальні напрями удосконалення міліцейської реформи

Бакал А.А., студент 1-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент **Мозоль Н.І.**

Як зазначено в 1 ст. нормативно-правового регулювання «Діяльність судових і правоохоронних органів України»: «Міліція в Україні - державний озброєний орган виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань» [1; ст.26]. «Діяльність міліції будується на принципах законності, гуманізму, поваги до особи, соціальної справедливості, взаємодії з трудовими колективами, громадськими організаціями й населенням» [2. ст. 14].

Найважливішими завданнями міліції є: забезпечення особистої безпеки громадян, захист їх прав і свобод, законних інтересів;- Попередження злочинів, правопорушень та їх припинення; - Охорона і забезпечення громадського порядку; - Виявлення і розкриття злочинів, розшук осіб які їх вчинили; - Забезпечення безпеки дорожнього руху; - Захист власності від злочинних посягань; - Виконання кримінальних покарань і адміністративних стягнень; - Участь у наданні соціальної та правової допомоги громадянам, сприяння у межах своєї компетенції державним органам, підприємствам, установам і організаціям у виконанні покладених на них законом обов'язків. Міліція є складовою частиною органів внутрішніх справ, тому у своїй діяльності вона підпорядковується МВС України.

Правовою основою діяльності міліції є: Конституція України, законодавчі акти України, постанови Верховної Ради України, укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів України, нормативні акти МВС України, Загальна декларація прав людини, міжнародні правові норми, ратифіковані в установленому порядку. Центральне місце в системі правових актів, що регулюють діяльність міліції, посідає Закон України «Про міліцію» від 20 грудня 1990 року [3 ст. 28].

І нещодавно, а саме 22 жовтня Кабінет Міністрів України (КМУ) затвердив два